แบบฟอร์มนำเสนอผลงานเรื่องเล่า

1. ชื่อเรื่อง 2 ปีผ่านไปสืบจากไพ่ จนได้กลับบ้าน (เรื่องเล่าก่อนเกษียณ)

2. เจ้าของผลงาน นางเรณู สีสมน้อย. หน่วยจ่ายกลาง

3. สถานที่และวันเดือนปีที่เกิดเรื่อง
ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่

4. ผู้เกี่ยวข้องหรือมีบทบาทสำคัญในเรื่อง
เจ้าหน้าที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่

5. เรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ(วิธีดำเนินการ วิธีการปฏิบัติ)
เรื่องเล่านี้ข้าพเจ้าขอเล่าย้อนหลังไปเมื่อประมาณ

ปีที่แล้วซึ่งเป็นความสุขใจของข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ายิ้ม หัวเราะได้เสมอเมื่อนึกถึงเหตุกาณ์นี้
และที่สำคัญเป็นผลงานเรื่องเล่าที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจก่อนเกษียณ
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่ เป็นเหตุการณ์ของผู้ป่วยชายไทยไม่ทราบชื่อ
ถูกนำส่งโรงพยาบาลโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่เดินไปมาทั่วจังหวัดขอนแก่น เนื้อตัวสกปรก และมีอาการทางจิต
ตำรวจจึงนำส่งโรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ รักษาจนอาการทางจิตดีขึ้น
พยาบาลเริ่มประสานการติดตามญาติ แต่ผู้ป่วยคนนี้แทบจะจำอะไรไม่ได้เลยเกี่ยวกับข้อมูลญาติ
ที่อยู่ของตนเอง ถามอะไรไปก็ไม่ตอบ ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมอะไร ไม่ค่อยพูดค่อยคุย
จนในที่สุดถูกย้ายไปศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่
ซึ่งสมัยก่อนศูนย์ดอนดู่อยู่กันแบบครอบครัวพี่น้องเหมือนบ้านมีพยาบาลดูแลเป็นเสมือนพ่อแม่ผู้ใหญ่บ้านคอย
ดูแลความสงบ ซึ่งผู้ป่วยที่ติดตามญาติไม่ได้ ส่วนหนึ่งจะถูกย้ายไปเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ
รอการติดตามญาติ
กิจกรรมของศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่ไม่แตกต่างจากกิจกรรมการรักษาพยาบาลของตึกผู้ป่วยอื่นๆของโรง
พยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ มีตารางกิจกรรมตั้งแต่ผู้ป่วยตื่นนอนจนเข้านอน
ซึ่งกิจกรรมฟื้นฟูสมรรถภาพที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการฝึก
ฟื้นฟูทักษะด้านอาชีพเกษตรของผู้ป่วยซึ่งเป็นอาชีพหลักส่วนใหญ่ของชาวอีสาณ
หลังจากลงแปลงเกษตรผู้ป่วยก็กลับมาพักที่ตึก รับประทานอาหาร รับประทานยา หลังจากนั้นพักผ่อน
และเริ่มกิจกรรมในช่วงบ่าย
กิจกรรมเพื่อส่งเสริมหรือกระตุ้นสมรรถภาพต่างๆของผู้ป่วยให้ดีขึ้น ซึ่งจะมีหลายๆ
กิจกรรมสันทนาการต่างๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆเหล่านี้ให้ผู้ป่วย เช่นกิจกรรมกลุ่ม
จนวันหนึ่งที่ผู้ป่วยรายนี้ย้ายไปที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพดอนดู่
เหมือนปกติทั่วไปข้าพเจ้าก็พาผู้ป่วยทำกิจกรรมตามหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบ
แต่สังเกตว่าผู้ป่วยชายไทยคนนี้ไม่ค่อยพูดคุย
ไม่ค่อยสนใจสิ่งแวดล้อมต้องคอยกระตุ้นแต่ก็ให้ความร่วมมือกระตุ้นให้เข้าร่วมกิจกรรมด้านเกษตร
และกิจกรรมสันทนาการต่างๆอยู่เป็นระยะเวลานานสองนานและข้าพเจ้าได้ถามเกี่ยวกับตัวผู้ป่วยชื่ออะไร
บ้านอยู่ที่ไหนผู้ป่วยไม่สามารถจำเหตุการณ์เรื่องราวเกี่ยวกับตนเองได้ จำที่อยู่ของตนเองไม่ได้
และแม้ว่าพยาบาลจะได้ประเมินอาการและสอบถามเกี่ยวกับที่อยู่ของคนไข้บ่อยครั้ง
ผู้ป่วยไม่สามารถที่จะบอกที่อยู่ของตนเองได้ แม้จะผ่านกระบวนการบำบัดด้วยกลุ่มต่างๆมากมาย
ผู้ป่วยก็ตอบได้คำเดียวว่าจำไม่ได้